

เลิกตามใจลูก ปลุกวิทย์วัยเด็ก

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

พ่อแม่หลายคนกำลังเผชิญปัญหาลูกไม่ขยันเรียน ไม่ขยันอ่านหนังสือ ทั้ง ๆ ที่หัดดี ชอบผัดวันประกันพรุ่ง ไม่อยากตื่นนอนไปโรงเรียน ไม่รับผิดชอบในตนเองทั้ง ๆ ที่อายุโตพอที่จะรับผิดชอบตนเองบางอย่างได้แล้ว พ่อแม่บอกกล่าวอะไรก็ไม่ค่อยเชื่อฟัง ตรงกันข้ามหากเป็นวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ลูกตื่นนอนแต่เช้าเพื่อมาดูการ์ตูนได้

ศ.เกียรติคุณ พ.ญ.วันเพ็ญ บุญประกอบ ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล
กรรมการมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและให้คำแนะนำผู้ปกครองไว้อย่างน่าสนใจว่า

ในสมัยนี้พบปัญหาเหล่านี้บ่อยมากขึ้นทุกที มักจะเกิดกับครอบครัวที่มีลูกคนเดียว หลานคนเดียว หรือถ้ามีมากกว่า 1 คน เด็กก็จะคลาย ๆ กัน คือ การเลี้ยงดูแบบสบายไม่ค่อยพิถีพิถันเอาจริง เด็กจะไม่ค่อยได้ฝึกทำงาน ฝึกความรับผิดชอบ มักจะได้รับการเอาใจ โดยมากจะไม่ค่อยได้ลำบากต้องต่อสู้อะไร มีความสะดวกสบายเรื่อยมา

สมัยนี้ยุคไฮเทค เรามีเครื่องผ่อนแรงกันมากและความรวดเร็วหลายอย่าง จนชีวิตประจำวันแทบจะไม่ต้องลงทุนทำอะไร บ้านใดก็ไม่ต้องเดินขึ้นเพราะมีลิฟต์ เดินก็ไม่ต้องเดินมากอย่างเมื่อก่อนเพราะมีรถ อาหารการกินก็ไม่ต้องทำมากเพราะมีอาหารสำเร็จรูปและปรุงมาให้เสร็จ แม่เครื่องแกงก็มีตำผสมให้เสร็จเพียงละลายน้ำต้มเดือดเท่านั้น หลายครอบครัวไม่ต้องซักผ้าเพราะมีเครื่องซัก รอนก็มีเครื่องปรับอากาศ ฯลฯ เด็กสมัยนี้จึงเติบโตด้วยความสะดวกสบาย อดทนน้อย ไม่ค่อยพยายาม รักสนุกสนานเพลิดเพลิน อะไรที่เป็นเรื่องบันเทิงจะใส่ใจอย่างดี แต่ถาเรื่องใช้เวลา ไซความพยายามมักจะขย้อทอดทน

โทรทัศน์ เป็นสิ่งที่จะทำให้เด็กมีสมาธิไม่ดี

เวลาเรียนหนังสือจะทำให้การใส่ใจและอดทนต่อการเรียนการอ่านน้อยลง เพราะการเรียนหนังสือเป็นภาพหนึ่ง เป็นสิ่งที่ต้องการสมาธิ ความตั้งใจและความพากเพียรพยายาม เด็กคนใดสนใจโทรทัศน์ การดูเวลาจะได้ดูจะกระตือรือร้นไม่ต้องปลุกต้องเรียกก็เป็นปัญหาแล้ว เพราะโทรทัศน์มีภาพ รวดเร็ว ทันใจ มีเรื่องราวตื่นเต้นให้ติดตาม ยิ่งการดูยังเป็นเรื่องรวดเร็ว กวาววาว และเรื่องราวที่ทำให้ต้องใจจดใจจ่อ ดูมาก ๆ อาจทำให้รบกวนการเรียน เวลาไม่ดูใจก็ยังคงครุ่นคิดคำนึงถึงได้

เล็ก ๆ เด็กยังต้องพึ่งพาพ่อแม่มาก แต่พอเขาโตขึ้นเขาเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น จึงดูเหมือนจะไม่เชื่อฟังทำตามที่พ่อแม่บอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลี้ยงดูที่ใช้วิธีบอกกันมาให้ทำโน่นทำนี่ ในที่สุดเด็กจะไม่คิดด้วยตัวเองหรือคิดไม่เป็นเพราะเคยกับการบอกรบม แต่พอโตขึ้นก็ไม่ชอบที่จะทำ ไม่อยากฟังต่อไป แต่ก็ไม่รับผิดชอบ

หาก พ่อแม่ส่งเสริมให้ลูกสนุกเพลิดเพลินกับกีฬา ดนตรีจนมากเกินไป หรือมีกิจกรรมอื่น ๆ เด็กจะใส่ใจทางนั้นจนได้รับรางวัลพิเศษ ซึ่งก็เป็นเรื่องน่ายินดีและคุณพ่อคุณแม่คงภูมิใจ เพราะเด็กทุกคนเวลาเขาทำอะไรได้ด้วยตัวเขา เขามีความสำเร็จในเรื่องนั้นๆ เขาจะภาคภูมิใจและอยากทำต่อ ๆ ไป

ในทางตรงข้ามถ้าเขามีกิจกรรมพิเศษ อื่น ๆ นอกเหนือการเรียนจนมากเกินไปและประสบความสำเร็จในกิจกรรมนั้น ๆ แล้วเขาเรียนไม่ค่อยดี เขาก็จะไม่อยากเรียน เพราะการเรียนจะต้องอดทนพยายาม ซึ่งต้องมีความนิ่ง ความเอาใจใส่ เขายังจะลำบาก ซึ่งแตกต่างจากที่วี การดูน หรือกิจกรรมอื่น ๆ ถ้าผลการเรียนไม่ดีได้รับการเคี่ยวเข็ญหรือตักเตือนมาก เขายังเบื่อกและไม่ชอบ

สิ่งที่พ่อแม่จะช่วยลูกได้หากเผชิญปัญหาข้างต้น

คือคุณแม่ต้องเข้มแข็งเอาจริงกับการจัดตารางเวลา เวลาใดที่ทำงาน เวลาใดเล่น กิจกรรมทำเป็นตารางสอน ถ้าไม่เสร็จงานก็ลดเวลาเล่นลงไปตามลำดับ ไม่ต้องเดือดร้อนกับอากัปปฏิริยาและอารมณ์ของเด็ก แต่การจะให้เด็กอ่านหนังสือเรื่อย ๆ ก็จะเป็นการทำความดีด้วยกัน อ่านด้วยกัน ผลัดกันถาม ผลัดกันอ่านให้ฟัง เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน การจัดเวลาและให้ความรับผิดชอบสำคัญมากในเด็กวัยเรียน

ขณะเดียวกัน ให้เขามีโอกาสตกลงใจร่วมกันด้วย เพื่อเป็นที่พอใจทั้งสองฝ่าย จะช่วยลดความรู้สึกที่ฝืนหรือถูกบังคับ ผู้ใหญ่ยังเป็นฝ่ายควบคุมที่เด็กมีโอกาสพัฒนาความคิดเห็นและตกลงใจด้วย

ที่มา :: ข่าวสด